

Епоха невинності

КУПИТИ

«Епоха невинності» — найзнаменитіший з романів видатної американської письменниці Едіт Вортон (1862–1937), який по праву вважають шедевром. Дія роману розвивається в 70-х роках XIX століття, а його персонажі належать до верхівки американського суспільства того часу — манірної, глибоко традиційної, глухої до нових віянь. Не дивно, що головні герої неминуче опиняються в конфлікті зі своїм оточенням і змушені робити нелегкий вибір. Чудовий сюжет, відточена письменницька майстерність, проникливі та психологічно достовірні образи героїв — усе це принесло Едіт Вортон Пулітцерівську премію 1921 року, вперше в історії присуджену жінці.

Популярність «Епохи невинності» і сьогодні воістину величезна — цьому сприяла блискауча екранізація, здійснена 1993 року режисером Мартіном Скорсезе з Мішель Пфайффер і Вайноною Райдер у головних ролях.

Глава 1

Січневого вечора на початку сімдесятих років Крістіна Нільсон блискуче грала на сцені Нью-Йоркської музичної академії. Давали «Фауста».

Уже давно ширилися чутки, що ген на околиці, за Сороковими вулицями, скоро зведуть будівлю нового оперного театру, який своєю пишнотою перевершить театри європейських столиць. А тим часом тепер, коли саме гарячий сезон, світське товариство засідало потерті червоно-золоті ложі доброї старої Академії. Консерваторам будівля Академії припала до вподоби саме завдяки тому, що була вона тісною і незручною, тож її уникали «нові багатії», котрі лякали і водночас викликали гостру цікавість у корінних мешканців Нью-Йорка. Люди сентиментальні зберігали вірність Академії за милі серцю спогади, поціновувачі класичної музики вчащали до неї задля чудової акустики, якою не могли похвалитися інші, більш сучасні концертні зали.

Тієї зими мадам Нільсон виступала в Академії вперше, і публіка, яку преса звично наділяла епітетом «напрочуд блискуча», зібралася, щоб насолодитися її талантом, подолавши перед тим слизькі й засніжені вулиці в каретах, просторих родинних ландо або у скромних, а втім більш зручних «кебах Бруема». Прибути до Опері в такому екіпажі було майже так само почесно, як і у власній кареті. Але, крім комфорту, бруемівські кеби мали ще одну, безперечну, перевагу — вийшовши з театру, ви могли одразу ж сісти в перший із цілої вервечки вишикуваних екіпажів і не чекати на вашого задубілого, захмелілого від джину кучера, доки той, лисніючи червоним носом, нарешті з'явиться з-за рогу. Це була одна з найпрекрасніших ідей людини, котра налагодила бізнес найманих екіпажів: адже вона першою здогадалася, що для американців значно

важливіше покинути той чи інший розважальний заклад швидко, ніж з'явитися туди вчасно.

Коли Ньюланд Арчер відчинив двері й увійшов у напівтемряву своєї ложі, завіса вже піднялася, і перед очима молодого чоловіка відкрилася сцена в саду.

Ньюланд міг дістатися Опери й раніше — о сьомій він пообідав у товаристві матері та сестри, потому неквапом викурив сигару в бібліотеці, заставленій натертими до блиску книжковими шафами з чорного горіха та стільцями з високими різьбленими спинками. Бібліотека — за строгий стиль меблів її в родині називали «готичною» — була єдиним місцем у домі, де міс Арчер дозволяла палити. Але, по-перше, Нью-Йорк був містом столичним, а всім відомо, що в столицях приїжджати до Опери занадто рано вважається «непристойним». А те, що вважалося «пристойним» чи «непристойним», так само багато важило у житті товариства, до якого належав Ньюланд Арчер, як і тисячі років тому тотеми й табу — вершителі долі, що вселяли жах у серця його далеких предків.

Друга причина запізнення Арчера була суто особистою. Він тому згаяв на сигару так багато часу, що десь глибоко в душі був естетом, і передчуття насолоди іноді уприємнювало його більше, ніж саме задоволення. А подія, що так хвилювала юнака, була з-поміж особливо витончених, як, утім, і все, що дарувало йому радість. Мить, якої з нетерпінням чекав Арчер, була такою особливою, що якби він навіть погодив своє прибуття з антрепренером примадонни заздалегідь, то навряд чи зміг би з'явитися в ложі Музичної Академії у більш слушний момент, ніж коли вона заспівала чистим, немов кришталь, голосом, обриваючи пелюстки ромашки: «Любить... не любить... **ВІН ЛЮБИТЬ МЕНЕ!**»!

Певна річ, прима співала «M'ama!», а не «Він любить мене!», оскільки безперечний закон музичного світу вимагає перекладати німецький текст французьких опер, що їх виконують англійські співачки

шведського походження, італійською мабуть, задля кращого розуміння американською публікою.

Ньюланду Арчеру це здавалося таким же природним, як і решта визначальних умовностей його життя. Скажімо, причепурювати зачіску належить двома щітками, оправленими у срібло, на яким його монограма, мережана синьою емаллю, а в товаристві у жодному разі не можна з'явитися без квітки в петлиці, й та квітка — то неодмінно має бути гарденія.

«М'ама... non m'ама...» — виводила примадонна. З останніми урочистими звуками фінального «М'ама!» вона приклала розтріпану ромашку до уст і звела свій погляд на смагляве обличчя Фауста.

Цю партію співав Капуль. Убраний у тісний камзол фіолетового оксамиту, у капелюсі з пером на голові, він силкувався надати своєму обличчю виразу такого ж щирого і безневинного, як і в його жертви.

Ньюланд Арчер, спершись на задню стіну ложі, одвів погляд од сцени і взявся розглядати публіку.

Ось упрост перед ним — ложа старої місіс Менсон Мінготт. Жахлива огрядність старої леді не дозволяла їй бувати в театрі, проте на прем'єрах та модних спектаклях в її ложі завжди можна було побачити декого з молодших членів сім'ї. Цього разу там була невістка місіс Менсон — Лавелл Мінготт із донькою — місіс Веланд. Позаду вдягнених у парчеві шати матрон сиділа молода дівчина в білій сукні. Вона, мов зачарована, припала очима до закоханої пари на сцені. Зала припинила: любовна арія мадам Нільсен саме сягнула апогею, коли ж її «М'ама!» завмерло під склепінням, дівчина зашарілася. Рум'янець забарвив її обличчя теплим рожевим тоном — аж до волосся, далі спустився вниз — до півкуль високих юних грудей, де й зустрівся зі скромною тюлевою косинкою, зашпиленою єдиною квіткою гарденії.

Рекомендована література

Конотопська відьма

Дрібним шрифтом
(Мільярдери з
Дрімленду #1)

Смішно, що ти спитав

Королівство душ

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ